

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **V. D.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí vydané Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky dne 16.1.2013 pod č.j. OAM – 279/LE-LE05-LE05-2012, kterým Ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. g), zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. V žalobě žalobce uvedl, že dle jeho názoru správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil § 3 správního řádu, neboť nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru žalobce ve správnost jeho rozhodování a proto napadené rozhodnutí považuje za nepřesvědčivé. Dále porušil § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, kdy nezjistil všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena a dále porušil § 68 odst. 3 správního řádu, když odůvodnění napadeného

rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a správnosti postupu správního orgánu a žalovaný se v němž nevypořádal se všemi provedenými důkazy.

Ve vztahu k právnímu stavu žalobce tvrdí, že se správní orgán dopustil nesprávné právní kvalifikace zahrnující pochybení při aplikaci § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Je přesvědčen o tom, že skutkový stav věci neodůvodňoval použití předmětného ustanovení. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел faktickou skutkovou podstatu zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákon o azylu. Má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu stanovené v § 12 zákona o azylu, resp. minimálně pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Je přesvědčen o tom, že skutečnosti, jež uvedl v průběhu správního řízení, svědčí o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí jeho žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné, nemá oporu ve skutkovém stavu věci. Dále uvedl, že žalovaný je povinen rozhodnout o tom, zda není v jeho případě namístě použití imperativního pravidla non-refoulement. Dle čl. 10 Ústavy ČR, podle nějž „...Vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejíž ratifikaci dal parlament souhlas a jimiž je ČR vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva...“. Česká republika je ve smyslu předmětného ustanovení vázána mimo jiné i Úmluvou o právním postavení uprchlíků, publikovanou ve Sbírce zákonů pod č. 208/1993 Sb. (dále jen Úmluva), která má tedy v případě odlišné dikce vnitrostátního právního předpisu aplikační přednost. Ve smyslu této Úmluvy se správní orgán měl zabývat otázkou navrácení (refoulement), tzn. jestli by byl ohrožen člověk po návratu do své země na životě nebo svobodě, neboť dle čl. 33 odst. 1 Úmluvy: „Žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoliv způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“. Tuto otázku je povinen zkoumat obligatorně vždy a za každých okolností. Žalobce má za to, že postup, kdy správní orgán rozhodující v první instanci o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR tuto posoudil jako zjevně nedůvodnou dle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a nezabýval se rozhodnutím o udělení doplňkové ochrany podle § 14 a) téhož zákona, příp. uplatněním principu non – refoulement, jak je formulován v Úmluvě, lze považovat za nezákonný.

Jak žalobce uvedl u pohovoru, má velké obavy z návratu zpět, neboť má důvody se domnívat, že mu v zemi původu hrozí pronásledování a skutečné nebezpečí vážné újmy ze strany policistů, u kterých byl svědkem znásilnění mladé ženy. Pokud by se vrátil domů, byl by vystaven stejným nebezpečím, před kterými ze země uprchl. Nedomnívá se rovněž, že by před těmito osobami dokázal najít účinnou ochranu v jiných částech země. Uvedl, že za pronásledování se pro účely zákona o azylu dle jeho ust. § 2 odst. 8 a 9 považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se

rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu. Nositeli pronásledování tak nemusí být nutně přímo složky státní moci, ale i soukromé osoby, skupiny osob či nelegální struktury za podmínky, že jejich jednání nese znaky pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a vztah státní moci k jednání těchto osob je výše popsaného charakteru. Důvody, který žalobce objasnil v průběhu správního řízení, jsou dle jeho názoru subsumovatelné pod skutkovou podstatu pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu.

Domnívá se, že si správní orgán neopatřil řádné podklady pro vydání napadeného rozhodnutí a jeho odůvodnění neobsahuje objektivní hodnotící úvahu ohledně jeho situace v případě nuceného návratu na Ukrajinu. V průběhu správního řízení objasnil, že mu v zemi původu hrozí nebezpečí. Žalovaný se proto měl zabývat otázkou, zda mu v případě návratu nehrozí jednání popsané jako pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu nebo skutečně nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Pokud jde o další konkrétní skutkové důvody, na jejichž základě tvrdí, že skutečnosti jím uváděné jsou podřaditelné ust. § 12 potažmo § 14 a) zákona o azylu, odkázal na svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, protokol o pohovoru, který s ním byl proveden a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a který má k dispozici žalovaný. Domnívá se, že v jeho případě je rovněž ke zvážení, zda nesplňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu.

Na základě výše uvedených skutečností považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalovaný tím, že žádost žalobce zamítl, žádost o udělení azylu v ČR posoudil nesprávně a v důsledku toho vydal výše citované vadné rozhodnutí. Žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, neposoudil objektivně situaci žalobce a nepřihlédl ke všem skutečnostem relevantním pro udělení mezinárodní ochrany, na základě chybného zhodnocení skutkového stavu věci, když neuvážil všechny skutečnosti, které se vztahují k osobě žalobce, porušil v řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany § 3, § 50 odst. 2 a 3, § 68 odst. 3 správního řádu a § 12 a § 14 a) zákona o azylu.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že obecné námitky žalobce na porušení jednotlivých ustanovení správního řádu nepovažuje za důvodné. Žalovaný v řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy, dal žalobci dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Rozhodnutí žalovaného vychází z řádně zjištěného stavu věci a správní orgán se při svém postupu nedopustil žádného pochybení. V případě žalobce se jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Důvody jím tvrzené se na základě jejich posouzení jeví jako nevěrohodné a za této situace nelze považovat žalobce za osobu pronásledovanou, či osobu, které hrozí v zemi původu vážná újma. Jednotlivé nesrovnalosti jsou náležitě rozebrány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které žalovaný odkázal. Je zřejmé, že jmenovaný své obavy v současné žádosti vygradoval, přičemž pokud byl dotazován správním orgánem na vysvětlení rozporu, účelově své výpovědi měnil. V podané žalobě pak navíc v této souvislosti nevznáší žádné konkrétní

námítky. Žalovaný dospěl k jednoznačnému závěru o nevěrohodnosti žalobce a tudíž nedůvodnosti jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Za nedůvodnou žalovaný považuje námitku porušení zásady non – refoulement. Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. V daném případě však bylo zjištěno, že jmenovaný takovou osobou není. S ohledem na výše uvedené skutečnosti byla žádost o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 písm. g) zákona o azylu. Proto navrhol žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Z připojeného správního spisu soud zjistil, že žalobce podává již druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, přičemž první žádost byla podána 31.10.2007. V ní žalobce uváděl, že Ukrajinu opustil 25.11.2005, nechce tam žít, neboť v říjnu 2005 byl ve městě, kde žil, svědkem toho, jak tři policisté obtěžovali jednu dívku, bili ji. Žalobce to viděl a utekl. Potom se rozhodl odjet do ČR, protože měl strach, že by mohl kvůli tomu mít problémy. Žádné problémy na Ukrajině neměl. Do ČR přicestoval přes Polsko na platný cestovní pas plus platné české vízum. Tehdy uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá nyní, protože dosud měl platné doklady, nyní si přišel zlegalizovat pobyt. Obdržel totiž správní vyhoštění a nechce se vrátit na Ukrajinu, v ČR má českou přítelkyni. Ke svému zdravotnímu stavu tehdy uvedl, že je dobrý. V pohovoru, který byl uskutečněn 31.10.2007 uvedl, že jediným důvodem jeho odchodu z vlasti byla skutečnost, že se obával možných potíží kvůli tomu, že byl svědkem události, kdy tři policisté bili jednu dívku. Stalo se to koncem října 2005 ve večerních hodinách, na událost zareagoval žalobce tak, že nedělal vůbec nic a utekl. Po uvedené události, jak sdělil, na Ukrajině žádné potíže neměl. Nikomu o této události nic neřekl a rozhodl se odjet z Ukrajiny. Na dotaz, zda měl nějaké jiné důvody pro odjezd z Ukrajiny, uvedl, že neměl.

V žádosti nové, které se týká tohoto řízení, a to v žádosti o udělení mezinárodní ochrany z 20.12.2012 uvedl, že 25.11.2006 (zřejmě se jedná o datum 25.11.2005) žalobce odjel z Ukrajiny, a to proto, že byl svědkem toho, jak pět policistů znásilnilo dívku. Když policisté žalobce viděli, chtěli ho chytit, on jim však utekl, ale vyhrožovali mu, že když ho chytí, tak ho zabijí. Jeho život je ohrožen, proto se nechce vrátit zpět. Město, kde žil, je malé, každý tam každého zná a policisté si to celé ty roky pamatují.

Podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel uvádí skutečnosti zjevně nevěrohodné.

Žalobce tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, pokud ne, minimálně dle § 14a zákona o azylu.

Podle § 12 zákona o azylu, azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec:

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo
- b) má odůvodnění strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Pokud jde o důvody pro udělení azylu stanovené v ust. § 12 zákona o azylu, ani jeden z těchto důvodů se na situaci žalobce nevztahuje, protože žalobce vysloveně uvedl, že nebyl v žádné politické straně, pronásledován za uplatňování politických práv nebo svobod ve své vlasti nebyl, ani nemá žádný strach z pronásledování z důvodů uváděných v ust. § 12 písm. b), zákona o azylu.

Jediným důvodem, pro který se bojí žalobce návratu na Ukrajinu, jak sám nyní uvádí, je ta skutečnost, že by při návratu na Ukrajinu si ho našli policisté, které viděl, jak znásilňují v parku žalobci neznámou dívku. Když policisté žalobce uviděli, chtěli ho chytit, ten jim však utekl. Od kamarádů však ví, že policisté ho stále hledají, ptají se, kdy na Ukrajinu přijede. Uvedl, že viděli žalobcův obličej a zapamatovali si ho.

Krajský soud pokládá tvrzení žalobce, které uváděl v první žádosti o azyl a v pohovoru a v nynější žádosti za natolik rozporuplné, že z nich nelze vysledovat nic jiného, než že se jedná o ryze účelová tvrzení žalobce za účelem toho, že chce dosáhnout zlegalizování pobytu na území ČR, kde pobývá již od listopadu roku 2005.

K této skutečnosti krajský soud dospěl proto, že žalobce uvádí pouze jako jediný důvod, proč odešel z Ukrajiny skutečnost, že byl svědkem něčeho, co policisté večer v parku v říjnu ve večerních hodinách činili cizí dívce. V první žádosti uváděl, že viděl jak tři policisté bijí neznámou dívku, žalobce nevěděl proč, zareagoval však tak, že „neudělal nic“ a utekl. Sdělil, že policisty neznal, bylo to večer v říjnu v parku. Po této události, jak sdělil, žádné potíže ze strany uvedených policistů ani nikoho jiného na Ukrajině neměl.

Ve své druhé žádosti, která byla podávána za pět let pak také uváděl jako jediný důvod svého odchodu z Ukrajiny skutečnost, kterou viděl v říjnu 2005 ve večerních hodinách v parku ve městě, kde žil, teď ji však popisoval tak, že při procházce viděl, jak pět policistů znásilnilo dívku. Když žalobce uviděli, chtěli ho chytit, on jim však utekl, policisté mu však vyhrožovali, že když ho chytí, tak ho zabijí. V tomto druhém případě událost odjezdu datoval dnem 25.11.2006, soud stejně jako správní orgán má za to, že se pouze přerekl, že se jedná o datum 25.11.2005. Žalobce uvádí tedy jako důvod odjezdu z Ukrajiny strach z policistů, a to proto, že je viděl při „akci“, když jednu a tutéž „akci“ popisuje zcela rozdílným způsobem. Jednou mají ve večerních hodinách tři policisté bít dívku, podruhé tuto událost popisuje tak, že pět policistů znásilnilo jednu dívku.

Není možné, pokud by se jednalo o událost, kterou žalobce viděl, a která ho donutila opustit Ukrajinu, aby ji popisoval takto zcela rozdílným způsobem (bití – znásilňování, tři policisté – pět policistů).

Pokud by měl mít žalobce nějaké obavy z uvedených policistů, zřejmě by k určité „odplatě“ došlo již po této události, neboť žalobce bezprostředně poté, kdy policisty a dívku viděl, Ukrajinu neopustil, uváděl, že měl na Ukrajině „klid“, nikdo se mu žádným způsobem nemstil, nikam nebyl předvolán atd. prostě v klidu a na základě vyřízených dokladů Ukrajinu opustil.

Soud tedy hodnotí skutečnosti, které žalobce popisuje a s ohledem na to, jak je popisuje, jako smyšlený příběh, příběh, který mu má zajistit zlegalizování si pobytu na území ČR, neboť žalobce sám uvádí, že v ČR chce žít s ženou, se kterou má zde známost, pracovat zde a zařídit si v ČR život. Toto však není žádný z důvodů pro vyhovění žádosti o mezinárodní ochranu.

Pokud pak žalobce uvádí, že mu měla být udělena doplňková ochrana, pokud by dospěl správní orgán k závěru, že zde nejsou důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, ani s tímto soud nesouhlasí. Podle § 14 a) odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 § 14 a) za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje:

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Ani jedna z těchto skutečností by v případě žalobce, tedy v případě jeho návratu na Ukrajinu nemohla nastat, jak vyplývá z informací o zemi původu, které jsou součástí správního spisu a s jejichž obsahem byl v průběhu správního řízení žalobce seznámen. Z výše uvedeného lze zjistit, že žalobci v případě návratu na Ukrajinu nehrozí žádné nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

Pokud pak žalobce namítá, že v jeho případě bylo na místě použití pravidla non-refoulement, ani v tomto směru jeho tvrzení není pravdivé, neboť pokud by mělo být toto pravidlo použito, musel by být žalobce uprchlíkem ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951, když jmenovaný takovou osobou není.

Žalobce pak uváděl, že pokud by se na jeho případ nevztahovalo ust. § 12 nebo § 14a) zákona o azylu, měl být v jeho případě udělen azyl z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu.

Dle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů jsou např. zvláště těžká nemoc či zdravotní postižení nebo příchod z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory (srov. rozsudek ze dne 11.3.2004, sp. zn. 2Azs 8/2004). Žádný takovýto případ na straně žalobce nenastal, sám uvedl, že jeho zdravotní stav je dobrý.

Ze všech shora popsanych důvodů tedy soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná není a jako takovou ji proto soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Ve věci neměl úspěch žalobce, žalovanému kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. června 2013

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová